

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 6

JUNI-JULI 2018

54. ÅRGANG

Foto: Ingar Gaupås

«Da ropte de til Herren i sin nød (...) De gledet seg over at
bølgene la seg til ro, og han førte dem til den havn de ønsket.»

Sal 107:28-30

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring:

Fredrik Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Rop i nøden

Vi hører fra tid til annen om folk som har vært i ulykke eller stor nød, at de ropte til Gud. Det kunne være fra et båthvelv i storm eller fra ruinene etter et jordskjelv. Av og til kan en også høre kommentarer om at noen har hatt englevakt og unngått en stor ulykke.

Dette vitner om at mennesket tross alt vet at det finnes en Gud og at han også har engler som kan beskytte og bevare oss fra ulykke og nød.

Men som oftest fører det ikke til at disse menneskene søker Gud og roper om frelse for sin sjel.

Hva med din sjel?

Ikke sjelden når vi møtes, stilles spørsmålet: Hvordan har du det? Og det svares som regel: Takk, det er bare bra! Men *er* det virkelig slik? Kan det tenkes at du som leser dette er en av dem som bare skjuler deg bak en tilgjort «maske» og ikke vil erkjenne sannheten?

Da skal du høre at det finnes én, han heter Jesus Kristus, som mer enn noe annet spør etter hvordan det *egentlig* står til med deg. Han vil så gjerne komme inn til deg med sin frelse og føre deg til trygg havn. Derfor har han ofret seg til døden for at du ved troen på ham skulle få syndenes forlatelse og bli «virkelig fri». Han innbyr og sier: «Kall på meg på nødens dag, så vil jeg utfri deg, og du skal prise meg» (Sal 50:15).

For *det* er viktigere enn noe annet, å få fred med Gud og vite for visst at en er på vei til himmelen.

Ingar Gangås

Hvor er du?

Av Øivind Andersen

«Men vi vet at alt det loven sier, det taler den til dem som er under loven, for at hver munn skal lukkes og hele verden bli skyldig for Gud.»

Rom 3:19

«Da kalte Gud Herren på Adam og sa til ham: Hvor er du? (---) Da sa Gud Herren til kvinnen: Hva er det du har gjort?»

1Mos 3:9+13

Alle som ikke er i Kristus, er under loven. De er under Guds dom – det som kalles lovens forbannelse – og de går fortapt, hvis de ikke blir reddet ut av lovens herredømme. Til dem taler loven alt det som den sier. Men dermed er på ingen måte sagt at loven ikke har et budskap også til dem som er i Kristus.

Hva er loven?

Hva sier loven til dem som er under loven, og hvorfor taler den til dem? Det kan vi ikke svare på før vi for alvor har svart på et annet spørsmål: Hva er loven?

Mange tenker: Loven må vel være alt Guds ord som taler om hva vi skal være og ikke være, gjøre og ikke gjøre, alt som handler om plikt, krav og betingelser som vi må oppfylle.

Det er sant nok at alt slikt hører inn under loven. Men om en ser det, har en allikevel ennå ikke oppfattet hva loven egentlig er! Mange er opptatt med alt slikt uten å innse sannheten om seg selv, uten at loven har fått gjøre den gjerning på dem som Gud har sendt den til.

Det grunnleggende svar som Guds ord gir på spørsmålet om hva loven

Innhold, juni-juli 2018

Rop i nøden. Av Ingar Gangås	side 2
Hvor er du? Av Øivind Andersen	side 3
Adam. Av Lars Fossdal	side 5
Du skal ikke stjele. Av Carl Olof Rosenius	side 7
Det som var ei vinning for meg. Av Ragnar Opstad	side 9
Møtekalender.	side 11
Det er din skyld. Fortelling av Gerhard Haaland	side 13
Rosen mellom torner (4). Av Nils Aage Barfoed	side 14
En sjel med tilgitte synder. Av Christian Scriver	side 17
I ildovnen. Av Konrad Fjell	side 18
Virkelig fri. Av Per Bergene Holm	side 19
Hvor ble det av troen? Av Carl Fr. Wisløff	side 20

egentlig er, er dette: *Loven er åpenbaringen av Guds hellighet.*

Du er fortapt!

Det som alle Guds bud springer ut av, er dette: «Jeg, Herren din Gud, er en hellig Gud!»

Loven stiller oss ansikt til ansikt med en Gud som ikke tåler synd. Gud går ikke i noen form på akkord med synd eller løgn. At Gud er hellig, betyr at det menneske som er loven noe skyldig, ikke kan få tilgivelse hos Gud.

Ansikt til ansikt med dette blir vi fratatt enhver unnskyldning for Gud, og like sikkert som Guds ånd får åpenbare loven for vårt hjerte, kommer vi til å innse at vi er fortapt.

Hva er evangeliet?

Til spørsmålet: Hva er loven? – knytter det seg helt naturlig et spørsmål: Hva er evangeliet?

Som loven er åpenbaringen av Guds hellighet, er evangeliet *åpenbaringen av Guds kjærlighet.*

Evangeliet er budskapet om hvordan Gud elsker den verden som ligger i det onde, og som er fortapt (Joh 3:16). Det er budskapet om hvordan Gud har grepet inn, og hva han har fullbyrdet for å frelse menneskene ut av denne verden og inn i samfunnet med seg. Det er budskapet om hvordan fortapte mennesker får evig liv. Dette budskapet fullbyrdes i alt som skrives og sies i Guds ord om Guds egen Sønn, som Faderen har sendt til verden for å frelse oss mennesker.

Hemmeligheten i lov og evangelium

Lov og evangelium hører sammen. De arbeider sammen og virker sammen i de kristnes hjerter på alle stadier av deres åndelige utvikling, fra den første begynnende vekkelse inntil en kristen når målet og går frelst ut av denne verden.

Og her er den store hemmelighet i lov og evangelium: De må ikke skilles fra hverandre, og de må ikke blandes sammen! Skiller vi dem fra hverandre, blir det verken lov eller evangelium. Blander vi dem sammen, blir det egenrettferdighet.

Hvordan lov og evangelium hører sammen og arbeider sammen, og allikevel ikke kan blandes sammen, ser vi allerede i den første preken for falne syndere, holdt av Gud selv om kvelden på syndefallsdagen.

I spørsmålene: Hvor er du? Hva er det du har gjort? avslører Gud menneskene og trekker dem til ansvar overfor seg. De kan ikke flykte unna! De samme spørsmålene møter oss også i dag: Hvor står vi? Hvordan ser vårt liv ut i Guds lys? Hva er sannheten om vårt gudsforhold?

I den samme talen åpenbarer Gud for første gang hva han vil gjøre for å frelse oss. Adam og Eva er de første eksempler på at de som bøyer seg for Guds tale i loven, er mottakelige for hans budskap i evangeliet!

«Ved kilden»

Lunde Forlag, 1977

*Serie om loven og budene som
forts. i neste nr.*

Adam

Av Lars Fossdal

Vi leser i første Mosebok, i det andre kapitlet, at Gud dannet Adam av jordens muld og blåste livets ånde i hans nese, og han ble til en levende sjel (v. 7). Så ble han satt til å dyrke og vokte Edens hage (v. 8-15).

“—————
Du gjorde ingenting for å bli en synder. Den første Adam gjorde det for deg. Du gjør heller ingen ting for å bli rettferdig for Gud. Den andre Adam har gjort det for deg da han oppfylte loven i ditt sted og sonet din synd.
—————”

Adam fikk mye å si for slekten. På prøvelsens og fristelsens dag i Edens hage stod han som representant for oss alle. Han var en stedfortreder. Som det gikk ham, gikk det oss alle. Da han falt, falt vi. Da han ble en synder, ble vi alle syndere. Da han døde (skilt fra Gud – den åndelig død), døde vi alle med ham. Paulus skriver om dette i Rom 5:12: «Derfor, likesom synden kom inn i verden ved ett menneske, og døden på grunn av synden, og døden slik trengte gjennom til alle mennesker, fordi de syndet alle —».

I Rom 5:14 skriver han: – Adam er et forbilde på han som skulle komme (Kristus). Det første mennesket som Gud skapte, vitner altså om en annen Adam som skal komme inn i slekten. Han skal også være en stedfortreder. I 1Kor 15:45 og 47 kalles han «den andre Adam» og «den siste Adam».

I Heb 10:5-7 leser vi om ham, i det han trer inn i verden som Guds veldige sønn fra evighet, han som ved unnfangelsen av Den Hellige Ånd i jomfru Marias liv ble et sant menneske. Han sier: «Et legeme dannet du (Gud) for meg (Kristus)». «Se, jeg kommer, i bokrullen (GT) er det skrevet om meg – for å gjøre din vilje, Gud» I Sal 40:9 sier han: «Å gjøre din vilje, min Gud, er min lyst, og din lov er i mitt hjerte». Den andre Adam skal leve etter Guds hellige vilje, seire i prøvelsene og fristelsene. Han skal knuse slangens hode, sone menneskeslektens synd og ved det gjenopprette syndefallet. Etter den andre Adam kommer det ingen flere «Adamer».

Du gjorde ingen ting for å bli en synder. Den første Adam gjorde det for deg. Du gjør heller ingen ting for å bli rettferdig for Gud. Den andre Adam har gjort det for deg da han oppfylte loven i ditt sted og sonet din synd.

Paulus skriver om dette i Rom 5:15-19: «slik blir også én manns rettferdige gjerning til livsens rettferdigjørelse for alle mennesker (...) så skal

også de mange (de som tror på Kristus) stå som rettferdige ved den enes lydig-
het» (v. 18-19). Dette er evangeliet,
det glade budskap. Dette forkynner
det første mennesket – Adam – oss.
Arven etter den andre Adam er så mye
rikere og herligere enn arven etter den
første Adam.

«For det er ingen forskjell, alle har
syndet og står uten ære for Gud. Og de
blir rettferdiggjort uforskyldt av hans
nåde ved forløsningen i Kristus Jesus»
(Rom 3:22b-24). Det er av nåde, det
er Guds store gave til den falne men-
neskeslekt, til pris og ære for Gud (Ef
1:6). Ved tro på Kristus blir du tilregnet
hans rettferdighet, uten at du er god el-
ler har gjort noe godt. Ved den andre
Adam skal du leve og herske til evig
tid. Du skal ikke dø og gå fortapt.

Men her er det viktig å merke seg:
Fallet til den første Adam var bevisst
og villet, derfor må også veien tilbake
til Gud være bevisst og villet. Det skjer
ved at Gud viser deg din synd, at du er
fortapt. Da er det dem som vender seg
bort fra sine synder og tar imot ordet
om Kristus, som får del i den ufor-
skyldte nåde og blir frelst. Frelsen
er for alle, men det er bare dem som
vender om fra sine synder og tror på
Kristus, som blir frelst. Da står du i den
andre Adams rettferdighet for Gud som
om du aldri har syndet, men bare har
vært god og har gjort godt.

Dette er den store sannhet som Gud
forkynner oss ved det første mennesket
– Adam.

*«Kristus i første Mosebok»,
forts. i neste nummer*

Bibelens selvvitnesbyrd

Av Øivind Andersen

Hva er Bibelen? Med det spørs-
målet mener jeg: Hva gir Bibelen
seg selv ut for å være? Det har ing-
en betydning hva denne eller hin
sier at den er. Det kommer ene og
alene an på hva Bibelen selv gir
seg ut for å være.

Bibelen gir seg ut for å være
Guds personlige tale til oss men-
nesker. Den er Guds tale gjennom
mennesker til mennesker.

Det er mennesker som har ført
Bibelens ord i pennen. Men nett-
opp disse menneskers ord er Guds
ord. Og Guds ord til oss er nettopp
disse menneskers ord. «Den hellige
skrift er innblest», dvs. inspirert av
Guds Hellige Ånd. Og derfor er den
nyttig. Og «nyttig» betyr litt mer
enn vi tenker på i vår daglige tale.
Etter grunnteksten betyr det intet
mindre enn «som virker og utret-
ter». Bibelen er et ord som utretter
og virker. Og det er ikke småting
det utretter og virker: Ordet lærer
deg opp, overbeviser, frelser deg
og virker at du kommer til å leve et
gudfryktig liv her i verden.

Et merkelig ord. Finnes det
virkelig noe slikt? Ja, det er hva
Bibelen gir seg ut for å være. Bibel-
en er ikke menneskers ord. Den er
ikke et litterært produkt. Bibelen
er Guds ord, sier den selv.

*«Livets brød»
Gry forlag, 1966*

Du skal ikke stjele

Av Carl Olof Rosenius

La oss se hva Guds syvende bud inneholder! Eller hva det menes med *tyveri*! Med det menes *enhver måte hvorpå en tar fra sin neste det som hans er*. Det gjelder enten det skjer hemmelig eller åpenbart, med vold eller med list, ved åpenbar forbrytelse eller under skinn av lov og rett.

Å stjele, å være tyv, det er noe så stygt at de fleste mennesker mener seg å være fri fra den synd. Selv om det kanskje kan lykkes å overbevise ærbare verdensmennesker om at de har brutt de andre budene, så løfter de hodet når de kommer til det 7. bud. Overfor det er en da endelig rettferdig, mener en. En har da ikke stjålet eller rakt sin hånd ut etter andres eiendom. Å, for en hard tale at vi også her må gjøre hederlige mennesker til tyver! Ja, sikkert nok, var bare *det* tyveri at en brøt andres låser og på denne grove måten tok penger og andre ting, da var nok de fleste mennesker rettferdige overfor dette budet. Men hvor annerledes ser det ikke ut, når vi ser det i lys av Jesu egen forklaring av budene. For en knusende oppdagelse det er, når du ved denne forklaring oppdager at du også er en tyv! *Enhver måte* hvorpå en skaffer seg en fordel på sin nestes bekostning, er tyveri!

Det er tyveri når en i handel gir for lite betaling, så en oppnår det en treffende kaller «røverkjøp». Det er også tyveri, når den som selger, tar

for meget for sine varer. Det er tyveri når en arbeider ikke gjør sin plikt. Det er så mange måter å gjøre tyveri på at vi må sanne Luthers ord: «Ingen næringsvei i verden er så alminnelig som småtyveri. Det er en så utbredt og alminnelig last, men også så lite aktet på og lagt merke til, at hvis vi skulle henge alle som er tyver, men ikke vil kalles så, ville verden bli øde og det ville være mangel både på bødler og galger».

Nå taler vi ikke om hjertet eller hvordan du kan være tyv i Guds øyne, selv om du ennå ikke har forringet din nestes eiendom med en øre. For ham er allerede selve lysten tyveri, selv om du lar være å gjøre det. Men vi taler nå om tyveri i virkelig gjerning. Og så gjentar vi og ber enhver overveie for Guds ansikt hva det betyr at enhver måte som vi forringer nestens eiendom på, er tyveri i virkelig gjerning.

Vi stjeler ikke bare når vi plyndrer nestens kister og lommer, men også når vi på torget eller i butikken tar for meget eller gir for lite for en vare. Vi gjør tyveri i virkelig gjerning, når vi på verkstedet gjør dårlig arbeid, men likevel tar full betaling. Det er tyveri når en gutt eller pike i huset ikke er tro i tjenesten, lar noe gå til spille og ikke tenker på det som er til beste for dem som en er i tjeneste hos. Det er tyveri, når en i vanskelige tider benytter seg av sin nestes vanskeligheter og tar

for høy rente av sine penger. På den måten kan du snart skille din neste av med 1 000, 2 000, 5 000 eller 10 000 kroner – og du går likevel løs, mens mange blir satt i fengsel for mindre enn det, bare fordi de brukte en annen måte å stjele det på.

“—————
Var bare *det* tyveri at en brøt andres låser og på denne grove måten tok penger og andre ting, da var nok de fleste mennesker rettferdige overfor dette budet. Men hvor annerledes ser det ikke ut, når vi ser det i lys av Jesu egen forklaring av budene.
—————”

Men i hvert eneste bud er det ikke bare noe som *forbys*, men også noe som *påbys*. Slik er det også med det syvende bud. Det inneholder ikke bare at vi *ikke skal stjele*, men også at vi «skal hjelpe vår neste å fremme sin næring og ta vare på sin eiendom». Når vi tenker på at Gud, Herren, med det samme alvor som han forbyr det onde, også krever at vi skal gjøre det gode, da skal denne delen av budet bli til enda mer selvprøvelse for oss, og gjøre også dem til syndere, som ikke er blitt det under budets første del. Men da er det nødvendig at vi ikke bare ser på gjerningens ytre utseende,

men at *Gud selv* får noe å bety for oss. Verden og forstanden sier: «Når jeg ikke tar noe fra en annen, så må jeg vel kunne gjøre som jeg vil, med det som er mitt eget». Men i Kristi rike er det en annen lov. Den sier slik: «Du skal ikke bare la være å gjøre ondt mot din neste, men du har plikt på deg til å gjøre alt det gode du kan, imot ham med de midler som Gud har gitt deg nettopp for å gjøre det! Du skal *elske* din neste som deg *selv*!» Den som ikke gjør noe galt, gjør likevel stor synd, hvis han ikke gjør det gode som han kan og bør gjøre.

Også vår jordiske eiendom har Gud, Herren, gitt oss for at vi ikke skal tjene oss selv med den, men for at vi skal gjøre godt mot vår neste, som husholdere for Herren. Vi har ikke rett til å gjøre det vi vil og selv har lyst til, med de gaver Gud har gitt oss. Vi har plikt på oss til å gjøre det som Guds hellige kjærlighet vil. Det er grunnen til at vi har en rekke plikter som verden ikke vil vite av. La oss derfor prøve vårt forhold til dette syvende bud på denne kjærlighetslovens gullvekt! Da skal vi til vår undring finne at nesten alle våre gjerninger, det vi spiser og drikker, arbeider og hviler, vår påholdenhet og gavmildhet, alt er smittet og gjennomtrengt av synd mot dette budet.

«Husandaktsboken»
Lunde Forlag, 1973

Det som var ei vinning for meg

Av Ragnar Opstad

«Men det som var ei vinning for meg, det har eg for Kristi skuld halde for tap.»

Fil 3:7

Det er Paulus som skriv dette til Filip-parane. Kva var så Paulus si vinning? Han var omskoren den åttande dagen, av Benjamins stamme, ein hebrear fødd av hebrearar. Han var uklanderleg etter loven, brennande ihuga etter å forfylgja kyrkjelyden – for han trudde han tente Gud med det. I tillegg kom det som høyrde til hans gudsteneste, alle slag offer: matoffer, brennoffer, røykelseoffer osv. Carl Olof Rosenius seier at alt dette svarar til det som hos oss i nytestamentlig tid kallast *gudsfrykt*: bøn, andakt, gudsteneste, gode gjerningar osv.

“
Jesus har ikkje bruk for vårt bidrag! Han sa jo at det var fullført! Han var åleine om det. Dersom du vil ha med noko av ditt inn i dette, så stel du æra frå han som gjorde alt ferdig.
”

Den tronge porten

Kvar og ein som vil til himmelen, må gå gjennom den tronge porten. Her kjem ein til å gjera visse erfaringar, til liks med Paulus. Det er noko du ikkje

får med deg inn, noko du må mista. Kva då? Nettopp det som du gjerne trur gjer deg til ein kristen! Her får du ikkje med deg noko av ditt eige, heller ikkje det som du meiner Jesus har verka i livet ditt. Det er m.a. det som gjer porten så trong.

Kva er så *di vinning* dersom du *ikkje* har gått gjennom den tronge porten? Det er alt som høyrer kristenlivet til: Du trur på di omvending, på di tru, bibellesing og møtegang, bøn høyring osv. Du set bevisst eller ubevisst di lit til slike ting. Dette med Jesus blir noko sjølvsaugt som du kan og veit, men det har ikkje skapt glede i hjarta.

Ja, men dersom eg skal mista alt dette, då har eg jo ingen ting att! Det har du rett i. Det same var tilfelle med Paulus og Nikodemus. Og det er tilfelle med alle som har gått inn gjennom døra til Guds rike; dei fekk ingen ting med seg. Du vil gå inn gjennom porten til Guds rike med det som du set di lit til, di vinning, din eigen kristendom. Men det som Jesus har gjort, gjorde han for ugudelege! «For medan vi ennå var skrøpelege, døydde Kristus til fastsett tid for ugudelege» (Rom 5:6).

Eg trur at Den Heilage Ande gjennom Guds lov har mykje arbeid med oss for å overtyda oss om at vi er fortapte syndarar, for det skjønar vi ikkje før vi får gjera erfaringar om det. Då blir det ikkje lenger berre ein teori, noko som vi veit og har lært. Gjennom denne pro-

sessen blir vi førde fram til den tronge porten. Kva seier Jesus om han? «Gå inn gjennom den tronge porten! (...) For trong er den porten og smal er den veggen som fører til livet, og få er dei som finn han» (Mat 7:13-14).

Ein annan stad seier han: «Strid for å koma inn gjennom den tronge døra. For mange, seier eg dykk, skal freista å koma inn og ikkje vera i stand til det» (Luk 13:24).

Patriarken Jakob kom ikkje inn i Kanaan før han fekk eit møte med Gud, som kom og streid mot han, og Jakob måtte erkjenne kven han var: Jakob, luringen og bedragaren.

Vi må alltid stå for Gud som den vi er. Vil du bli ein sann kristen, må du først bli det Guds ord seier du er: syndar, ugudeleg, fortapt. Kva kan ein fortapt gjera til si frelse?

Inngangen til Guds rike

Det å koma inn i Guds rike er ikkje noko som går umerkeleg for seg. «Sjelen den må utstå en kamp for den tro Hvorav vår salighet henger. Porten kalles trang og veien heter smal». Er du kjend med noko av dette? Då kan du i tilfelle ikkje vera uvitande om det, for det er, som sagt, ikkje noko som går umerkeleg for seg. Her er altså noko meir enn berre å bestemma seg for å bli ein kristen, sjølv om det òg er heilt nødvendig. Kvifor er det slik at vi må mista alt vårt eige? Utan at det skjer, får vi ikkje bruk for ein «stedfortreder», ein mann fullt og heilt i vår stad. Sagt i klartekst: Du må mista – eller gi opp – eller bli fråteken din eigen kristendom.

Den har ikkje Herren bruk for. Ikkje du heller! Så lenge det er der du har di trøyst. Dessutan vil Jesus ha heile æra for frelseverket. Han har ikkje bruk for vårt bidrag! Han sa jo at det var fullført! Han var åleine om det. Dersom du vil ha med noko av ditt inn i dette, så stel du æra frå han som gjorde alt ferdig.

Eg hugsar dei dagane då eg stod ved porten, fattig og hjelpelaus, og dekket for augo gradvis vart trekt til side, og eg vart slik ført gjennom porten. Alt vart nytt. Jesus var ikkje ein eg berre skulle tru på. Nei, det gjekk opp for meg at han hadde ordna mi sak med Gud. Jesus var Guds gåve til meg; som det står i ei songstrofe: «Jesus, det er mer enn meget at jeg deg til gave fikk».

Den mest alvorlege synd vi kan ha, er vår eigarettferd. For det er å ringeakta det som Jesus er og har gjort, og blir vi verande i den synda, går vi fortapte.

Fullført for fortapte syndarar

Frelseverket er fullført for fortapte syndarar, ikkje for rett omvende som har eit kristenliv å visa til. Skal eg ikkje omvenda meg då? Jau, du skal venda om – frå deg og ditt til det som Jesus har gjort! Frelseverket er ferdig for deg – her og nå, same korleis *du* har det. Det er av pur nåde. Tek du imot det slik som du er og har det, så ærar du Jesus og det som han har gjort for deg.

Er ikkje dette for lettvin? Det kosta Jesus mykje, og det måtte gjerast slik det vart gjort, for vi var fortapte og kunne ingen ting gjera til vår frelse. Det er ikkje trongt hos Jesus, men det er trongt i våre hjarto til å ta imot for

Møtekalender

Juli

8.

11.-15.

Randaberg
Fossnes
(sommersamling)
Egon Kattner,
Per Bergene Holm,
Konrad Fjell,
Gunnar Fossli,
Ingar Gangås,
Reidar Heian,
Dag Rune Lid

August

2.-5.

28.-2.9

Laberget (stevne)
Göran Holmgren,
Bjørn Valde,
Per Bergene Holm
Bangsund
Ingar Gangås

Program for sommerens stevner i
forrige nummer!

Bibelhelg på Solgry, 28.-30. september

Talere: *Egon Jensen og*
Bjarne Gjuvlsland

Ledere: *John P. Samdal (hovedleder),*
Olav Fossdal og Andreas Brennsæter

Sangere: *Reidun Irene og*
Olav Fossdal, m.fl.

Påmelding

Magne Ekanger

Tlf.: 53 42 92 14 / 412 45 598

magne.ekanger@haugnett.no

Påmeldingsfrist: 14. september

Program

Fredag

1900 Samling og kveldsmat

2000 Egon Jensen

Lørdag

1000 Egon Jensen

1130 Bjarne Gjuvlsland

1700 Egon Jensen

2000 Bjarne Gjuvlsland

Søndag

1030 Egon Jensen

1230 Middag og avslutning

inkje. Dess meir uskikka og uverdigg du
kjenner deg, dess større grunn har du
til å ta imot utan vederlag – for inkje.

«Derfor alle vegne kan du deg til-
egne Med et trøstigg mot: Jesus for deg
døde, For din skyld og brøde, Og igjen
oppstod. Grip kun til! Han gjerne vil

Være din med hva han eier, Med sin
død og seier» (Hans Adolph Brorson).

Sjølveddrag og sjølvprøving

Frå ei anna side sett: Er det eigentleg
så lett vint for oss? Både ja og nei. Det
kostar ganske mykje å koma til den

erkjenninga at eg er eit fortapt menneske som ingen ting kan gjera til mi frelse, anna enn å gi Gud rett i det som loven dømmer meg for. Det er døden for det gamle mennesket. Er dette ukjent terreng for deg? Eller er det kanskje kjent, men eit tilbakelagt stadium?

Har du kanskje i kortare eller lengre tid levd i sjølvbedrag, så kostar det å måtta erkjenne det. Mest vil det gjerne kosta for slike som er – eller har vore – åndelege leiarar, predikantar, misjonærer, prestar osv. Det går nemleg ikkje noko ekstratog til himmelen for slike, er det så sant blitt sagt. Det gjer det heller ikkje for meg som skriv dette. Det vil uansett kosta å få augo oppladne og sjå at ein har levd i sjølvbedrag. Men det kostar *meir* å gå fortapt! Lukkeleg den som våknar opp før det er for seint. Det er stor nåde frå Herren.

Sett frå ei positiv eller objektiv side, så er det lettvis på den måten at vi skal få ha vårt alt i ein «stedfortreder», ein mann heilt og fullt i vår stad.

Korleis kan ein veta om loven har gjort si gjerning i vårt liv? Dersom du ikkje lenger veit deg noko anna til frelse enn i din fattigdom – å ha di trøyst *åleine* i det som Jesus har gjort og er for deg – då har loven utført si oppgåve som var å driva deg til Kristus. «Slik har lova vorte vår tuktemeistar til Kristus, for at vi skulle verta rettferdiggjorde av tru. Men no når trua er komen, er vi ikkje lenger under tuktemeistaren» (Gal 3:24-25).

«Til fridom har Kristus frigjort oss. Stå difor fast, og lat dykk ikkje på nytt leggja under trældoms åk» (Gal 5:1). L&E

Fars siste ord

Fortelling av Mia Hallesby

En troende bonde hadde en eneste sønn. Det var ikke bare glede han hadde av sønnen sin, for den unge gutten gikk sine egne veier og til steder der det både var spill, dans og drikk. Med sorg så faren dette, og med bekymring tenkte han på framtiden, for gutten skulle jo arve gården etter ham.

Så ble faren alvorlig syk, og alle forsto at det ville bli døden. En dag bad han gutten komme inn, så han kunne få tale alene med ham. Stille gikk sønnen bort til farens dødsleie.

«Ivar, vil du love meg en ting?», sa faren.

«Ja, far», sa Ivar med tårer i øynene. Han var nemlig ingen hard og umedgjørlig gutt.

«Vil du love meg», fortsatte faren, «at du etter min død hver dag i et helt år går inn i dette værelset og leser et kapittel i Bibelen?»

Ivar lovte det og holdt det også. Til å begynne med valgte han de korteste kapitlene, især salmene; men litt etter litt ble hans interesse vakt, og i Ordets lys fikk han se hvor tomt og fattig hans liv var, og med Guds ords hjelp førtes han videre til freden ved Jesu kors.

«300 fortellinger»

Indremisjonsforlaget, 1946

Det er din skyld

Fortelling av Gerhard Haaland

En vever ved navn Hans Berntzen kom en dag inn til den danske kjente skolemann Kristen Kold og klaget over den åndelige død som lå over hans hjemsted.

Kold hørte rolig på ham inntil mannen fortalte at selv kjærligheten mellom ham selv og hans kone var mer død enn levende. Da sa Kold stille: «Det er alt sammen din skyld, Hans Berntzen!» Forbauset spurte veveren hvordan det kunne være hans skyld. «Jo», svarte Kold, «hvis du hadde passet på og omhyggelig våket over at kjærligheten ble bevart i ditt eget hjem, så ville den også bre seg til områdene rundt deg. Nå gjelder det å få kalt den til live på nytt.

Jeg vil gi deg et godt råd. Når du våkner i morgen, skal du tenke over hvordan du kan tjene og glede din kone, og jeg skal også si deg hvordan du skal begynne: Sist jeg overnattet hos deg så jeg fra vinduet at din kone kom med et stort spann i hver hånd tidlig på morgenen og gikk ned til brønnen. Med stor anstrengelse fikk hun heist spannene opp ved hjelp av et gammelt heisverk, og de fylte bøttene slepte hun møysommelig tilbake til kjøkkenet for å ha rent vann stående der hele dagen.

I morgen tidlig tar du spannene og går ned til brønnen etter vann, og når du har brakt dem inn i kjøkkenet, spør du om det ikke er noe mer du kan hjelpe din kone med. Roper hun så senere på dagen og ber deg om hjelp til et eller annet, så skal du ikke svare at du ikke har

tid; nei, du skal skynde deg fra veven og si: 'ja, med glede'. Og slik skal du holde på dag etter dag, til du oppdager hvilken fryd det er å tjene din kone. For med kjærligheten følger en stor glede, og bare den kjærlighet som er villig til å ofre noe for å glede andre, er en virkelig kjærlighet som er verdt noe.

Når det så har gått en tid, vil din kone en dag begynne å stusse og tenke: 'Hva går det av min mann, så god han er blitt, så glad og oppmerksom, akkurat som da vi var nygift. Jeg må se å gjøre gjengjeld' – og fra den dagen spør hun seg hvordan hun kan glede sin mann.

Innen et halvt år er gått er jeg sikker på at det har oppstått en kappestrid mellom dere om hvem som best kan tjene den andre. Men ikke bare det – innen et år stusser naboene og begynner å spørre: 'Hva går det av Berntzen og hans kone? De ser så lykkelige og glade ut, og så hyggelig og morsomt det har blitt å komme på besøk til dem'. Og når de så ønsker å vite hvordan det er mulig etter så mange års ekteskap å ha det slik, så fortell dem om den forandringen som har foregått, og du skal få se at de får lyst til å etterligne dere.

Skulle det komme en knute på tråden mellom deg og din kone, så gi henne aldri skylden, men undersøk først i din egen barm og si som jeg har sagt deg nå i dag: 'Det er din skyld, Berntzen!'».

«300 kristelige fortellinger»

Lunde Forlag, 1926

Rosen mellom torner (4)

Av Niels Aage Barfoed

Brorson gikk langsomt opp trappen i bispegården. Han stanset litt ved hvert trinn. Han hadde mest lyst til å gå inn til seg selv og være stille. Det var det han trengte mest nå. Men han visste at Johanne ventet på ham. Om han ikke kom inn, ville hun tro det var enda verre med ham.

«Hvordan går det, kjære Brorson?» sa hun og så bekymret på ham.

«Å, så noenlunde. Smertene er ikke så svære lenger. Men jeg er litt trett».

Han sank ned i en stol. Hun gikk bort og satte seg hos ham og la hånden på armen hans.

«Er det ikke heller sinnet som er trett?»

«Det kan godt hende det. Det er så mye som tynger på sinnet».

Hun tok ham på haken, løftet hodet hans og så ham rett inn i øynene.

«Har du hvile i troen, min kjære mann?»

«Ja, Gud være lovet, det har jeg», sa han og pustet dypt, «ellers hadde jeg ikke holdt ut. Da hadde jeg brutt sammen for lenge siden. Men det er så vanskelig å være biskop».

«Men du er nå en god biskop».

«Du er nok en behagelig dommer i den saken», sa han og klappet henne på hånden.

«Ja, men du skal huske på at du var biskop før jeg ble gift med deg. Da hørte jeg hva folk sa om deg. Jeg kan forsikre deg at det var mange lovord».

«La nå det fare, Johanne, det betyr så lite hva folk sier både når de roser og når de riser. Jeg vet best hva slags biskop jeg er. Men det er ikke det jeg tenker på. Jeg tenker på alt det en biskop får innblikk i og som en er nødt til å vite om».

«Ja visst, jeg forstår deg så godt», sa hun. «Det må pine en rettskaffen mann og se hvordan lettsindighet og vantro brer seg både i menighetene og hos prestene».

«Ja, så er det noe som er enda verre. Det er striden mellom sanne kristne. Striden mellom våre egne vakte venner og herrnhutterne er ikke til å holde ut».

«Men er ikke herrnhutterne noen underlige folk? Min far sa alltid om dem at de var ikke alvorlige mennesker».

«Ja, den saken har jeg diskutert med din far mange ganger. Men jeg synes han er for hard i sin dom. Det er riktig at de tar ikke lovens krav så alvorlig som vi. De sier til og med at loven gjelder ikke for dem som er frigjort i Kristus. De har heller ikke den ærbødighet for Skriften som jeg kunne ønske. Men alvorlige er de. Jeg tviler ikke på at de er personlige troende mennesker. De forkynner Kristus og ham korsfestet – →». «Det var visst smilet som deres far ikke kunne greie. De taler alltid om gleden. En slik kristendom mente han var overfladisk».

«Men det er nå bibelsk å tale mye

om glede. Det gjorde englene i Betlehem også. Og Paulus skriver fra fengslet: 'Gled eder i Herren alltid – atter sier jeg: Gled eder'. Jeg kunne misunne dem gleden».

Han reiste seg og gikk inn på kon-toret. Der satt han med de triste tankene. Det var så tungt dette som han var kommet inn i. Han så tilbake på de tidene da ansvaret var mindre og han hadde tid til å sysle med det kjæreste han visste – skrive salmer.

Han trakk ut en skuff og tok fram en del papirer. Det var ingen som visste at han var begynt å stjele en og annen time til å skrive salmer. Ikke en gang Johanne visste det. Han bladde i bunken. Der var ikke så mange salmer, men de var av en annen art enn dem han hadde skrevet før. Det handlet om håpet. Det var så naturlig, for blikket hans ble mer og mer rettet mot det kommende. Fortiden var full av sorg og mange fall. Nåtiden hadde nok med slit og møye og vanskeligheter. Men framtiden var morgenrøden etter den lange natten.

Hans samlet seg mer og mer om Guds løfter om det som skulle komme. Trett av livet var han ikke, og arbeidet elsket han, men han lengtet så inderlig.

De svære byrdene som var lagt på ham i tjenesten, ville ha myrdet ham om han skulle gå alene. Men Gud hadde vært med – Gud med oss – Immanuel.

En tanke arbeidet med ham. Den hadde vært der lenge, men nå kom for-løsningen. Han grep pennen og skrev:

*«O du min Immanuel,
Jesus, hvilken himmelglede,
har du gjort min arme sjel,
ved ditt blods den purpurvæte!
Fiendens onde snare brast,
skjønt han tenkte den var fast».*

Det var blitt stille i bispegården nå. Barna var voksne og reist ut. Det var bare de to barna som Brorson og Jo-hanne hadde sammen som var heime. (...) Han savnet nok de andre barna, men på den annen side var det godt de var borte. For han trengte mer ro enn før. Han var ikke den samme lenger. Men det var om å gjøre for ham at arbeidet ikke led under det. Han visste hva folk sa om de gamle prester som orket lite. Han ville drive på til det siste. Han hadde like mange visi-taser som før. I den seinere tid hadde Johanne vært med. Hun ville gjerne være med. Han hadde nektet, men hun ble med likevel. Nå var han glad for det.

Det var godt å ha henne å snakke med på turene. Lenge kunne de sitte tause. Men hun var straks våken, der-som han ville tale. Men hun likte ikke at han talte så mye om døden.

«Det er bare å flytte», sa han en dag under en kjøretur. «Det er som å flytte til et vakrere sted. Jeg forstår så godt gamle Simeon – jeg forstår så godt at han var glad da han tok Jesusbarnet i armene sine og sa: Nå lar du tjeneren din fare herfra i fred. Jeg ville gjerne sagt det samme».

Det varte en stund før Johanne

svarte. Da skalv hun i stemmen. «Men døden – det er atskillelse».

«Ja, ganske visst», sa han langsomt. «Ja, ja, det kan hende det er egenkjærlig av meg å tenke slik om heimferden min. Jeg må vel ikke glemme at det er noen som vil sørge».

«Nei, det skal du ikke glemme», sa hun stille.

«Men døden kommer ikke før, selv om jeg taler om den».

«Nei, naturligvis ikke».

«Om døden er en smertefull atskillelse – det skulle vel jeg vite så godt som noen – så varer denne atskillelsen kort. Det er en liten stund – et øyeblikk – så skal vi møtes igjen og det i en forklaret og herliggjort skikkelse».

De ble begge tause og satt i sine egne tanker. Han hadde lukket øynene, og det så ut som han sov. Men så talte han igjen: «Jeg tenker ofte på Pauli ord: ‘Det såes i vanære, det oppstår i herlighet. Det såes i forgjengelighet, det oppstår i uforgjengelighet’».

Han tiet og ventet at hun skulle spørre. Men hun sa intet.

«Det er gutten min – Nikolai jeg tenker på», sa han.

«Jeg forstår godt det», svarte hun.

Jeg er sikker på at når jeg møter ham igjen i Guds paradisi, så er han den gode, kloke gutten – slik som han en gang var. Da skal vi gå turer i himmelen. Da skal han atter spørre og jeg svare, eller kanskje det er omvendt. I himmelen er det nok barna som er de klokeste, og han var klok allerede her på jorden. – Nei, du har ikke kjent ham som han var den gangen – ».

«Du tenker ofte på ham», sa hun.

«Han er aldri helt ute av tankene mine. Det er kanskje ikke riktig, men jeg vet bare det at en kunne like godt be meg la være å puste som å be meg la være å tenke på ham».

Lenge sa de ingen ting. Men tankene hans arbeidet i samme retning.

«Det verste ved det – jeg mener det verste ved å reise herfra er regnskapet – evighetsregnskapet. Det er stort og tungt, særlig for oss som skulle være lærere for andre og et forbilde i liv og levnet. Når Jesus taler om tjeneren som skyldte ti tusen talenter, tenker han sikkert på forkynnerne og tilsynsmennene. Det blir svært når boken skal åpnes på den store dagen. Vi hadde så mange muligheter, men så mye er forsømt».

Det ble lenge stille. Han var glad for at Johanna ikke kom med lettkjøpt trøst som så mange andre. Hun var en god medhjelper. For en gangs skyld var det hun som brøt tausheten: «Men tjenerens herre ynkedes inderlig over ham og etterlot ham gjelden».

Han grep hånden hennes og trykket den.

«Ja, det er just det – og det alene».

«Tror du ikke det er best å hvile nå», sa hun. «Len deg tilbake i stolen, så skal jeg ha teppene om deg».

Han lot henne gjøre som hun ville.

«Ja, hvile, hvile – det er godt», sa han og lukket øynene.

*«Rosen mellom torner»
Sambåndet Forlag, 1951*

Forts. i neste nr.

En sjel med tilgitte synder

Av Christian Scriver

Ordet syndsforlatelse er for oss søtere enn honning. Synden er vår største sorg, syndenes forlatelse vår største glede. Synden trykker og tynger hjertet. Syndenes forlatelse gjør det lett og fritt. Synden er helvete. Syndenes forlatelse er himmelen. Hva ville dette tunge og sorgfulle liv være uten syndenes forlatelse?

Evangeliet om syndenes forlatelse er sikkert og visst. Ingen kan dra det i tvil uten å være så uforkammet som djevelen selv, som gjerne vil holde hele Skriften for usannhet. Men dette evangelium misbrukes av de ubotferdige slik at det som var gitt dem til liv, blir dem til død. Gud tilgir de botferdige og ikke de ubotferdige deres synder.

Allikevel skal evangeliet om syndenes forlatelse forkynnes. Man må ikke hindre barna i å få brødet, selv om hundene undertiden napper et stykke til seg. Man må ikke kaste igjen kilder og brønner, selv om ulver og rever og svin drikker av dem.

Morgenduggen faller ikke bare på korn og andre nyttige vekster, men også på torner og tistler og nestler. En sulten er også lite hjulpet med at vi står og taller om maten. Han må ha mat. Vi skal gi en synder selve evangeliet.

Hvor der er sol og solskinn, der kan det ikke være mørkt. Hvor Kristus med sin forsoning er, der blir synden utslattet og forlatt. Ved Kristus forkynnes oss syndenes forlatelse. «Hver den som

tror på ham, får syndenes forlatelse ved hans navn» (Apg 13:38). (...)

Syndenes forlatelse trenger vi så lenge vi lever. Syndeskylden er borttatt; men roten sitter i det syndige kjød som en kristen har å drages med hele dette liv igjennom. Hvis Gud ikke uavlatelig tilgav oss våre synder, ville det være ute med oss. En kristen hater all synd, både legemets og åndens besmittelse, og flyr til den åpne kilde mot all synd og all urenhet. Gud være lovet! Guds nåde og Kristi forsonergjerning betyr mer enn alle mine synder. Når Kristus kunne gjøre fyllest for all verdens synd, gjorde han det også for mine synder. Det er som Martin Luther sier: «Kristus er gitt hen, ikke for hellige og rettferdige, men for ugudelige og for syndere. Når djevelen anklager meg for mine synder, vil jeg enda fastere være forvissnet om at jeg er en troende og rettferdig og bli salig. Når han sier at jeg er en ussel synder, da sier jeg at Kristus er død for syndere». (...)

Det finnes dem som vil tro sine synders forlatelse uten å omvende seg. Slike mennesker bedrar seg selv og trøster seg forgieves ved Guds nåde. Men du som sørger over din synd, skal vite at ingen ild kan brenne halmstrået så fort opp som Guds nåde og Jesu blod kan bortta dine synder.

«Sjeleskatt»

Lunde Forlag, 1988

I ildovnen

Av Konrad Fjell

Paulus sier i Rom 15:4: «Og alt som før er skrevet, det er skrevet til lærdom for oss, for at vi skal ha håp ved det tålmodet og den trøsten som Skriftene gir».

En av beretningene i Det gamle testamente som er skrevet til lærdom og trøst for oss, er beretningen om Daniels tre venner i ildovnen. Nebukadnesar ble forferdet da han så at de menn han hadde kastet i ildovnen gikk levende omkring der inne uten noen skade. Ikke bare det, en fjerde gikk der sammen med dem, en som så ut som en gudesønn (Dan 3:24-25). Selv om jeg ikke kan si det med sikkerhet, tror jeg den gudesønn Nebukadnesar så var Jesus selv.

Den gang Daniels bok ble skrevet, ble dette skrevet til trøst for Guds folk i en vanskelig tid. Men som vi nettopp har hørt, er det også skrevet til Guds folk til alle tider, og ikke minst dem som opplever trengsel, motgang og forfølgelse for Jesu navns skyld. Dette er en kjær beretning for våre forfulgte brødre og søstre verden over, og når den siste store Antikrist står frem vil nettopp denne beretningen gi mektig trøst og hjelp.

Her lærer Guds folk at uansett hvor få, svake og hjelpeløse vi er, har vi den sterkeste på vår side. Verdens herskere har ikke noe å stille opp med mot vår Herre og frelser, han som er kongenes konge og herrenes herre. Herren ler i sin himmel av alle dem som legger opp råd mot ham og hans salvede (Sal 2:1ff).

Samtidig skal du i denne beretningen

få hente trøst og hjelp i all nød, lidelse, bekymring og sorg. Du får tro og ta til deg ordene i Jes 43:2: «Når du går gjennom vann, er jeg med deg, og gjennom elver, skal de ikke overskylle deg. Når du går gjennom ild, skal du ikke svies, og luen skal ikke brenne deg».

Her tales ikke bare om fysisk vann og ild, men om all nød og trengsel overhead. Uansett hva som møter deg og hvor stor trengselen måtte være, skal du vite: Det kan ikke skade deg det minste grann, men bare føre deg enda nærmere himmelen og din frelser som selv går med deg midt i all trengsel og nød.

I full trosoverbevisning sier Paulus i Rom 8:38-39: «For jeg er viss på at verken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er eller det som komme skal, eller noen makt, verken høyde eller dybde eller noen annen skapning skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre».

Nebukadnesar måtte erkjenne at han ikke hadde makt til å utrette det minste grann overfor Daniels venner uten at Gud selv ville det. Både han og alle de andre måtte erkjenne at ilden ikke hadde hatt noen makt over dem, håret var ikke svidd, klærne ikke skadet og det luktet heller ikke brent av dem.

Den lidelse og trengsel et Guds barn opplever er nøye tilmålt av Gud. Ingen kan legge sin hånd på Guds venner uten at Gud vil det, og han har nøye bestemt hvor langt det skal gå. →

Virkelig fri

Av Per Bergene Holm

«Er jeg ikke fri?» sier apostelen Paulus i 1Kor 9, og fortsetter med at han som er fri, ikke har gjort bruk av sin frihet, men har gjort seg til alles trell. Luther sa: «Et kristenmenneske er en fri herre over alle ting, og ikke underlagt noen. Et kristenmenneske er en villig tjener i alle ting, og underlagt enhver».

Den kristne frihet er noe ganske annet enn vår tids «frigjøring». Der selvbestemmelse og selvrealisering råder, blir ikke menneskene frie, men bundet. Mens en tror seg å oppnå nye friheter, er sannheten at en blir mer og mer slavebundet – av tiden, av mennesker, av egne lyster, av synden og den onde. «Hver den som gjør synd, er syndens trell», sier Jesus.

Hvem er frigjort i forhold til alkohol? Er det den som er fri til å drikke det han lyster, eller er det den som er så fri at selv om han har frihet til å drikke, kan avstå fra det?

Hvem er frigjort i forhold til synden? Er det den som kan synde fritt, eller er det den som er så fri at han kan avstå fra synden?

Hvem er frigjort i forhold til pornografi? Er det den som kan se på all slags usedelighet på film og fjernsyn,

internett og blader, eller er det den som er så fri at han kan la alt dette være?

Hvem er fri i forhold til loven? Er det den som vil være fri fra enhver lov, eller er det den som frigjort fra lovens trussel og tvang, likevel fritt og for intet vil følge loven?

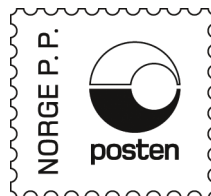
Bare gjennom Jesus kan vi i sannhet få en «fri vilje». «Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri». Den kristne viser sin frihet ved at han ikke lar noe – verken mennesker, egne lyster, ting, synden eller den onde – få makt over seg. «Jeg har lov til alt – men ikke alt gagnar! Jeg har lov til alt – men jeg skal ikke la noe få makt over meg!» (1Kor 6:12).

Den kristne er som en frikjøpt trell. Han er fri fra alt han har vært bundet under, fri til å gå hvor han vil. Han har lov til alt, står ikke på noen måte under tvang, men er virkelig fri. Samtidig er han bundet, men nå med kjærlighetens band. Den kjærlighet og nåde han har mottatt i Kristus binder ham til å tjene sin Herre og Frelser og alle mennesker, fritt og for intet. For slik er kjærligheten. Og slik er Gud.

Bare den er virkelig fri som i kjærlighet viser seg som alles tjener. L&E

Det var bare en ting som ble svidd bort av ilden, og det var de rep Nebukadnesar lot dem binde med. Den ild og lue Guds barn må igjennom her i tiden har den gode frukt og virkning at alle de

bånd som binder oss her på jorden løses. Jo mer vi blir bundet til Jesus og følger ham, dess mer løses alle bånd som binder oss til jorden og dess mer frigjorte blir vi i vår ånd (jfr. 2Kor 4:7-18). L&E

Returadresse:
Lov og Evangelium
Elvedalsveien 175
3158 Andebu

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Hvor ble det av troen?

Av Carl Fredrik Wisløff

Det ble storm på sjøen da Jesus var ombord. Det var i grunnen ikke så merkelig, for den som tar Jesus med seg på livets seilas må gjøre regning med å komme ut i ruskevær.

Da stormen kom, ble disiplene redde. Heller ikke dette er overraskende. Det er høyst menneskelig å bli redd når en kommer ut for livsfare.

Men det er noe annet som er høyst merkelig, og det er hva Jesus sier til sine disipler: «Hvorfor er dere redde, dere lite troende!»

Andre steder taler Jesus om en stor tro. «Ikke hos noen i Israel har jeg funnet så stor tro», sa han til den romerske offiseren som ba om hjelp for sin syke tjener (Mat 8:10). Samme uttrykk finner vi i fortellingen om den kana'anske kvinne. Hun ba for datteren sin, og lot seg ikke skremme av at Jesus lot henne vente lenge på bønnhørelsen. – Det er ikke pent å ta brødet fra barna og kaste det til hundene, sa Jesus til henne. Tenk hvilken ydmykelse – å bli sammenlignet med hundene som sitter og venter på

at noe skal bli slengt ned til dem. Men hun ble ikke fornærmet, hun ble ikke trett – hun bare ropte: Sant nok, Herre – men hundene spiser jo av smulene som faller fra bordet hos herrene deres. – Da svarte Jesus: Kvinne, din tro er stor! Det skje som du vil!

En stor tro – det er en som holder seg til Jesus og hans løfter, uten å la seg distrahere av alt annet.

En «lite troende» – det er en som tror på Jesus; men han ser ikke bare på Jesus og løftene, han skjeler samtidig bort på andre ting. (...)

Det er ikke min vellykkede kristendom – om det noen gang kan brukes et slikt uttrykk om meg – som gjør at Gud elsker meg. Grunnen er ene og alene Jesus, som jeg setter min lit til.

La oss feste blikket på løftene! De kan ikke svikte. Har du Jesus i båten, så synker den ikke.

*«Lyset skinner i mørket»
Lunde Forlag, 1976*